

αυτές που στήνουν στις τίγρεις... Τέτοια τιμή μόνο άξιζε στο βρωμερό χέρι σου, προδότη!... Πάψε να φωνάζεις έτσι, γιατί άλλοιώς το πιστόλι μου θα σε κάνει να σωπάσης για πάντα. Κι' εξακολούθησε να μεταβιάζης τις διαταγές μου γιατί το πλήρωμα μπορεί να κάνει καμμία άδεξιότητα.

Οι "Αγγλοι που ήσαν συνεννοημένοι με τον Χάνουμ, άφησαν τη βάρκα να πλησιάση στη ναυαρχίδα τους κι' έπειτα φώναξαν να διπλωρήση σ' αυτό για να δώσουν διαταγές.

Έτσι ο έχθρος ο ίδιος βοηθούσε τον κόμητα ντέ Λορρι να πραγματοποιήση το σχέδιό του... "Όλα πήγαιναν θαυμάσια...

Μέσα στο άμπάρι του πυρπολικού, ο κόμης έδινε διαταγές για τις μανούβρες κι' ο Χάνουμ, σωριασμένος καταγής, με το χέρι του πιασμένο στην παγίδα από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγη, με το πρόσωπό του πλημμυρισμένο από ιδρώτα, επανελάμβανε με στριγγή φωνή τις διαταγές του.

Λικνιζόμενο πάνω στην γαλήνια θάλασσα, το πυρπολικό πλησίασε στην ναυαρχίδα και πήγε και διπλώρησε προς το μέρος της πρύμνης, γιατί εκεί βρισκόντουσαν ή αποθήκες των πυρομαχικών...

Ο κόμης έβγαλε το τσακμάκι του και άναψε την θρουαλλίδα σε δυο βημάτων απόστασι από τον αϊχμάλωτο... "Έπειτ' από ένα-δυο λεπτά το πυρπολικό θα φλεγόταν σαν πυροτέχνημα...

Τότε ο Γάλλος αξιωματικός κι' ο μιγάς κυττάχτηκαν...

Στον 'Ινδό, ο τρόμος ήταν τώρα πιό δυνατός από το μίσος του. Ο κόμης δίσταζε...

Τέλος έκανε ένα βήμα προς την παγίδα, μα εξαφνα στάθηκε... Δεν μπορούσε να κάνει μιά τέτοια τρελλή γενναιοψυχία που θα ίσοδυναμούσε μ' αυτοκτονία. Σίγουρα αν τον άπελευθέρωνε, ο Χάνουμ θα τον έσφαζε με το γιανταί του. Τι μπορούσε να περίμενε κανείς από ένα άγριο θηρίο; Ο προδότης έπρεπε να ύποστη την τύχη του...

"Έξαφνα, κραυγές άκούστηκαν από πάνω, συνοδευόμενες από πυροβολισμούς. Οι "Αγγλοι είχαν άνακαλύψει, πολύ άργά, τί είδους ήταν το καράβι που είχε πάει να τους πιλοτάρι...

Το πυρπολικό φούντωνε τώρα απ' όλες τις μεριές! Μ' ένα πήδημα, ο κόμης ντέ Λορρι βρέθηκε στη σκάλα της γεφύρας και φώναζε στους ναύτες του, δείχνοντας τους την ακτή:

- Σωθήτε!... Ριχτήτε στη θάλασσα!...

"Ετοιμαζόταν να πέση κι' αυτός στη θάλασσα τελευταίος, όταν εξαφνα στάθηκε ακούγοντας έναν δυνατό στεναγμό πόνου κάτω στο άμπάρι... Ο Χάνουμ είχε έπιχειρήσει μιά τελευταία προσπάθεια ν' άπελευθέρωση το χέρι του, μα ή παγίδα είχε σφίξει τις σάρκες του και τα κόκκαλά του άκόμη πιό δυνατά.

Σωριασμένος καταγής, γεμάτος αίματα, άπελπισμένος, έκλαιγε και σπάραζε...

Κάτι παράδοξο γίνηκε τότε... Ύπακούοντας μονάχα στην καρδιά του, ξεχνώντας πειά κάθε λογική και φρόνησι, ο κόμης πλησίασε και γονάτισε πλάι στον 'Ινδό.

"Έξω ή πυρκαϊά άναθε όλοένα και με δυσκολία άνάπνεε κανείς μέσα στο άμπάρι... Τά φλογισμένα ξύλα τριζοβολούσαν...

Ο κόμης ύπομονετικά άρχισε να ξεμπλέκη τά ελατήρια, έσπασε την κλειδαριά της παγίδας, παραμέρισε τά δυο σιδερένια χέρια που είχαν άρπάξει το μπράτσο του 'Ινδού κι' έπειτα, άπλώνοντας το χέρι του, έδειξε στον αϊχμάλωτο του την πόρτα και την έλευθερία...

Την ίδια στιγμή, ένα πρώτο βαρελάκι της μπαρούτης έσκασε με διαβολικό πάταγο στην πρύμη του πυρπολικού. Ο Χάνουμ ώρμησε έξω και πίσω του, ο κόμης, ξέφυγε με τη σειρά του...

Οι δυο άντρες ρίχτηκαν ο ένας κατόπι του άλλου στη θάλασσα...

Πίσω τους το πυρπολικό καιγόταν πειά ολόκληρο... Τά βαρέλια της μπαρούτης άρχισαν να σκάζουν στη σειρά, ενώ από την άγγλική ναυαρχίδα, στην οποία είχε μεταδοθή ή φωτιά, άρχισαν ν' άνυψώνωνται ή πρώτες φλόγες...

Σε λίγο θα έκραγούν ή μπαρουταποθήκες της και τότε όλα θα τελειώσουν...

Μέσα στο μαύρο νερό, ο κόμης τραβάει κολυμπώντας προς την ακτή... Στον

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο γνωστός "Αγγλος έντομολόγος Ντάρτες, δίνει μιά περιεργή συμβούλη, σύμφωνα με την οποία θ' άποφεύγουμε στο έξηξ τά τσιμπήματα των έννοχλητικών κουνουπιών. Κατά την γνώμη του κ. Ντάρτες, τά κουνούπια είνε έντομα εις τά όποια έπιδρούν πολύ τά διάφορα χρώματα. Κατόπιν πολλών έντομολογικών πειραμάτων τά όποια έκανε ο "Αγγλος έντομολόγος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τά κουνούπια άγαπούν όλα τά χρώματα έκτός από το πράσινο, το όποιο τά τρέπει εις... άτακτον φυγήν. Σύμφωνα, λοιπόν, με την άρχή αυτή του κ. Ντάρτες, πρέπει να φροντίζουμε πάντοτε να βάζουμε τους τοίχους της κρεββάτοκάμαρης μας με πράσινα χρώματα, όπως επίσης πρέπει να μεταχειριζόμαστε παραπετάσματα πρασινωπά και κλινοσκεπάσματα που έχουν συνδυασμούς πρασίνων χρωμάτων. Μη ξεχνάτε άκόμα να βάζετε πράσινο άμπαζούρ στο ήλεκτρικό σας.

"Η γνώμη του διασήμου Γάλλου παθολόγου Πώλ 'Εστεθ, την όποιαν παραδέχονται οι μεγαλύτεροι ίατροί της Ευρώπης, είνε ότι πρέπει ναποφεύγουμε την κοινή συνήθεια

που επικρατεί σε πολλούς, οι όποιοι άνοίγουν το στόμα τους όταν βρίσκονται σε άνοιχτό χώρο, νομίζοντας ότι έτσι ύποβοηθούν την λειτουργία των άναπνευστικών όργάνων. Κατά την γνώμη του κ. 'Εστεθ, ή άναπνοή πρέπει να γίνεται με τη μύτη και μόνο μ' αυτή. Η άναπνοή με το στόμα, τις ήμέρες μάλιστα του χειμώνας που ο άέρας είνε ψυχρός, μπορεί να μάς προξενήση πολλά κακά στο λαιμό και στους πνεύμονας. Ο έρεθισμός ο όποιος προξενείται στον λάρυγγα, με τον άέρα, ο όποιος μπαίνει από το στόμα, είνε επιθλαθέστατος και τά περισσότερα νοσήματα του στήθους έχουν την άρχική τους αίτία στην άναπνοή με το στόμα.

άέρα σφυρίζουν τά φλογισμένα συντρίμια και πέφτουν χιλιάδες μέσα στη θάλασσα... Ο κόμης τ' άποφεύγει κι' άπομακρύνεται όλοένα από το θέατρο της καταστροφής...

Μα εξαφνα, ένα φλογισμένο συντρίμι, πέφτοντας από τον ούρανό, τον χτυπάει στο μέτωπο... Το αίμα τρέχει... Συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις, προσπαθεί να γυρίση άνάσκελα... Μα του έρχεται ζάλη και κλείνει τά μάτια...

Ο Χάνουμ όμως είνε κοντά του... Τον παίρνει με το ένα του χέρι, κολυμπάει γρήγορα κ' ύστερ' από λίγο, βγάζει στην άμμουδιά τον λιπόθυμο εύπατρίδη. 'Εκεί, δεν άργεί να τον συνεφέρη με τις φροντίδες του...

Κι' ο κόμης, άνοίγοντας τά μάτια του, βλέπει, στην λάμψη που σκόρπιζε σ' όλη τη νύχτα ή άγγλική ναυαρχίς καθώς τινάζόταν στον άέρα, τον 'Ινδό γονατισμένο μπροστά του, να του φιλάη τά πόδια, εις ένδειξιν ύποταγής και αγάπης...

Τριάντα χρόνια άργότερα, μέσα στο μεγαλοπρεπές πάρκο του πύργου του, στο "Ιλ - ντέ - Φράνς, ο κόμης ντέ Λορρι, στρατάρχης της Γαλλίας πειά, περιποιείται μόνος του τις άγαπημένες του τριανταφυλλίες, ενώ ο λατρευτός του έγγονος κατεβαίνει τις σκάλες του πύργου, οδηγούμενος απ' το χέρι από έναν ψηλό κι' άλλόκοτο γέρο, μ' έπιδερμίδα μαυριδερή, με ύφος τρυφερό και τρομερό... Είνε ο Χάνουμ, ο παληός μιγάς του πυρπολικού, που δεν χωρίστηκε ποτέ πειά απ' τον κόμητα...

PIERRE DE LANNUX

